

Daniel Petr

Sestra smrt

**Vychází na Velký knižní čtvrtek
15. března 2018**

342 s., váz., 329 Kč
ISBN 978-80-7577-455-2

O autorovi

Daniel Petr (nar. 1975) se do povědomí čtenářů zapsal především svou třetí prozaickou knihou, románem *Straka na šibenici* (Host 2015), který byl nominován na cenu Magnesia Litera a Cenu Josefa Škvoreckého. V roce 2005 vydal v CKK sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem prózu *Příběh z České mládeže*, v roce 2012 v Akcentu Třebíč román *Díra*. Publikoval v řadě literárních časopisů a je spoluautorem divadelního textu *Unser Zimmer / Náš pokoj* realizovaného v Drážďanech a v Činoherním studiu v Ústí nad Labem.

Obálku knihy *Sestra smrt* v tiskové kvalitě najdete zde:

<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/pripravujeme/sestra-smrt-1417>

Soubor PDF s kompletním textem pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Kalendář akcí

Setkání s autorem v rámci Velkého knižního čtvrtku

Čtvrtek 15. března 2018 v 17.00

Městská knihovna, Mariánské náměstí 1, Praha

Čtvrtek 22. března 2018 v 17.00

Knihovna Jiřího Mahena, Koblížná 4, Brno

Autorský pořad na pražském veletrhu Svět knihy

Sobota 12. května 13.00 - 13.50

Komorní sál (pravé křídlo, balkon vlevo)

O knize

Severská krimi ze severu Čech

Ústecký vyšetřovatel Václav Rákos se vypraví do nemocnice v Rumburku kvůli podezření, že pacientka, která zemřela na otravu metylalkoholem, se ve skutečnosti stala obětí vraždy. Rákos je přesvědčený, že existuje souvislost mezi její smrtí a případem zdravotní sestry obviněné z otravy šesti pacientů draslíkem.

Krátce nato dojde v nedaleké Doubici k vraždě zaměstnance národního parku. Důkazy směřují k Miloši Bjelejovi, válečnému zločinci z války v Jugoslávii, který kdysi pobýval v Pardubicích jako vojenský poradce. Jenže Bjelej je oficiálně už deset let po smrti.

Zima je toho roku mimořádně dlouhá a tuhá a Václav Rákos zjišťuje, že vraždy v Rumburku a jeho okolí mají mnohem temnější pozadí, než tušil.

Napsali o knize:

V dnešní době je k severským thrillerům přirovnáváno kde co, ovšem v případě detektivky Daniela Petra Sestra smrt takové srovnání skutečně sedí. Mrazivá zima, pustý les zasypaný sněhem, v němž se Petrovy postavy ztrácejí a bojují o život, utěšeně narůstající počet mrtvých, z počátku bizarně působící záhada – to vše jako by vypadlo ze stránek náležitě temného švédského nebo norského thrilleru. Ale autor rozhodně nekopíruje módní zahraniční vzory; naopak napsal zdařilý a od první kapitoly napínavý román s realisticky vystiženým prostředím severních Čech, pevně ukotvený v tuzemských společenských a historických reáliích.

Jako správná moderní detektivka je Sestra smrt zasazena v konkrétním regionu, přesto není provinční a nabízí příběh se střeoevropským přesahem.

Michal Sýkora, autor detektivek

Detektivní román Sestra smrt Daniela Petra je jako výborná konzerva. Jakmile se do ní zakousne čtenářovo oko, nemůže přestat prorážet další a další zářezy v cestě za odhalením série vražd v severních Čechách i daleko za hranicemi. V ostře kořeněné směsi je namícháno vše, co si čtenář od detektivky žádá. Neproniknutelná záhada, výrazné postavy, včetně detektiva, který se při pátrání podusí ve vlastní šťávě. Zajímavé pohledy do naší historie i mrazivá atmosféra krajiny Českého Švýcarska. Až budete mít chuť na podařenou detektivku, hledejte na obalu titulek Sestra smrt.

Martin Tichý, divadelní režisér

Danielu Petrovi se povedl drsný thriller, který se vyrovná překladové produkci. Díky členění do krátkých kapitol, v nichž příběh sledujeme z perspektivy různých postav, neztrácí tempo. Jsme zkrátka zvědaví, jak to bude dál, a nevadí, že částečně pozorujeme i počínání hrozivého zločince z bývalé Jugoslávie – na úplné vysvětlení komplikované historie si musíme počkat až na konec. Vyšetřující detektiv není žádný slušňák, ale chlap s komplikovanou minulostí, jak jsme zvyklí třeba ze severských napínáků. Sestra Smrt má šanci zaujmout čtenáře, ale zároveň má potenciál posloužit jako námět pro televizní minisérii. Po Pustině a Vzteklině by mohla vzniknout další syrová podívaná.

Juan Zamora, autor a recenzent detektivní literatury

S kafkaovskou přesností, z níž mrazí více než ze severských detektivek, provází nás autor krajinou a tajemstvími Sudet: městy s vybydlenými domy a dušemi, těly zhuntovanými alkoholem a rodinami rozbitými jako sklo po neopatrném (a přesto nepolapitelném) lupiči. S umností zkušeného tvůrce propojuje motivy, postavy a příběhy, malé dějiny s těmi velkými, abychom si uvědomili, že tou nejtěžší vinou možná nakonec nebude vražda...

Protože: „Mrtví nevstávají z hrobů, aby se přidali k živým, ale aby je odvedli s sebou“.

Ivo Harák, básník a literární kritik

Nikdy vám neřeknou VŠECHNO

Dvě otázky pro autora

Kniha se jmenuje Sestra smrt. Jaká je její souvislost se skutečným případem zdravotní sestry z Rumburka?

Předně bych chtěl zdůraznit, že knížka není rekonstrukcí skutečného případu zdravotní sestry obviněné z šesti vražd. Pouze z něj vychází, a to ani ne v tom smyslu, jak se odehrál, nýbrž jak se odehrát mohl.

Prožil jsem dětství pět kilometrů od Rumburka a v tamní nemocnici jsem před několika lety strávil týden s ledvinovou kolikou. V Krásné Lípě, kde se odehrává část knihy, jsem dlouhou dobu bydlel. Lidé jsou na severu Čech uzavřenější než kde jinde. O příběhy, které můžou směle soupeřit se skandinávskými thrillery, tam není nouze, ale ti, kdo vám je budou vyprávět, vám nikdy neřeknou VŠECHNO. A to je i případ údajných vražd v rumburské nemocnici. Všichni víme, že skutečná zdravotní sestra byla zproštěna obvinění, ale to neznamená, že se všechno nemohlo stát jinak. Dokonce jsem o tom přesvědčený. Netvrdím, že zavraždila své pacienty, to rozhodně ne, ale nemůžu se zbavit dojmu, že jsem se nedozvěděl VŠECHNO. A právě tady se podle mého názoru nachází prostor pro dobrý příběh.

Doposud jste psal čistě uměleckou literaturu. Co vás přimělo napsat krimi román?

Abych řekl pravdu, je mi rozlišování literatury na uměleckou a žánrovou trochu proti srsti. A jsem přesvědčený, že literatuře jako celku škodí. Trochu mi to připomíná rozdělení české společnosti na Drahošovce a Zemanovce. Navzájem sebou pohrdají nebo se jedni druhým vyhýbají, a přitom by vzájemnou spoluprací mohli získat mnohem víc. Když zůstanu u svého přirovnání, nikdy se mi nepříčilo brát si ve svých knížkách něco jak z Drahoše, tak ze Zemana.

Mirek Balašík, aspoň si to myslím, to jako zkušený redaktor poznal. „Nechtěl bys zkusit napsat severskou krimi?“ zeptal se mě jednou. Zmínil to pouze na okraj, ale mně to od té doby nedalo spát. Pustil jsem se do knih od Stiega Larssona, Joakima Zandera, Jo Nesba a nezůstal pouze u severské krimi, za všechny můžu jmenovat například Bernarda Miniera nebo Kerstin Ekmanovou. Uvědomil jsem si, že se přede mnou otevírají takřka neomezené možnosti, ale bylo to pro mě něco nového a nevěděl jsem, jestli dokážu uspět. Teprve když se rukopisu ujal Tomáš Reichel, který severskou krimi do Čech v podstatě uvedl, poznal jsem, že jsem to chytil za správný konec.

Ukázka z knihy

Vápenka,

Doubice, sobota 7. března 2015

Neohrabaně se sbíral ze země. Pokud mohl soudit, byl celý, zato z bicyklu toho moc nezbylo. Podjel mu pod nohama, na vrcholu závěje se obrátil řídítky dolů a dopadl na kovový plot. Dráty předního kola se ježily na všechny strany, rám byl ohnutý a sedlo puklo jako ořechová skořápka. Jsou to dva měsíce, co dal za ten krám celý plat, a teď ho může vyhodit do starého železa.

Z kapsy plné sněhu vytáhl klíč a vydal se k brance. Pokaždé když poskočil na zdravé noze, měl pocit, jako by si do kolena zatloukal hřebík. Zhoupł se na druhou nohu, ale bolest ho přinutila opřít se o sloupek. Ke dveřím mu zbývalo deset kroků, ale jemu to připadalo, jako by měl po jedné noze doskákat do Doubice. Pokud se ještě před chvílí smál při představě, jak ho ráno někdo objeví zmrzlého nedaleko jeho domu, měl by se teď popadat smíchy za břicho. Dokáže si někdo představit smrt tak nesmyslnou, jako bude ta jeho?

Hlavou mu probleskla myšlenka, která ho přinutila vrátit se k představě praskajícího polena v kamnech. S roztaženými nohama se posadil doprostřed pěšiny vydlážděné žulovými kameny, které kdysi vlastnoručně přinesl ze zbořeného domu na opačném konci Doubice, a pustil se do hrabání ve sněhu. Věděl, že tu někde musí být. Sotva vnímal, jak ho zebou ruce. Konečně ho ucítil mezi prsty. Ocelové lano, které se na Štědrý den utrhlo pod tíhou ledu z hromosvodu a zůstalo ležet zkroucené přede dveřmi. Tehdy ho natáhl podél pěšiny k brance, aby mu nepřekáželo, než ho na jaře vrátí na střechu.

Lehl si na břicho a lano, ukotvené v kovové trubce trčící ze země, uchopil oběma rukama. Do výšky se vznesla sprška sněhu. Musel dávat pozor, aby se neporanil o očka, ze kterých trčely rezavé hřebíky. I tak mu bylo jasné, že než se doplazí ke dveřím, bude mít dlaně rozedřené do krve.

V polovině pěšiny mu došly síly. Srdce mu tlouklo jako o závod. Na zádech ho studil pot. Prohlížel si cary kůže, které se mu odchýlily z dlaní, a proklínal roztřepené lano pokryté rzí. Sálh do kapsy a prsty, jimiž dokázal stěží pohnout, uchopil svazek klíčů. Přepadl ho záchvat kašle. Klíče mu vypadly z ruky.

Probudilo ho zalomcování ramenem.

„Budíček,“ zazněl nad jeho hlavou hlas připomínající hlasitý šepot, jakým se navzájem okřikují děti, když nechtějí, aby je slyšeli rodiče.

Neochotně zdvihl hlavu.

„To jsi ty?“

Stařec, oblečený pouze do špinavé košile a tepláků, které mu visely z hubených kyčlí, se zašklebil.

„Nevím, kdo podle tebe jsem, ale jsem to já.“

Tomáš Ježek k vlastnímu překvapení necítil úžas nad tím, že před ním stojí člověk, kterého považoval za mrtvého.

Stařec vytáhl z kapsy u kalhot cigarety a jednu si zapálil. Ježek si všiml zaschlého pramínku krve stékající starci podél kořene nosu.

„Co se ti stalo?“

„Kromě toho, že jsem vstal z hrobu?“ Stařec si ho zamyšleně prohlížel. „Vypadá to, že jsem ti v něm udělal místo.“

Ježek se pokusil vstát, ale nohy ho neposlouchaly.

Stařec sevřel cigaretu mezi rty a chytil Ježka v podpaží. Zdvihl ho, jako by nevážil víc než březové poleno, přehodil si přes rameno jeho paži a pustil se do prohledávání jeho kapes.

„Jestli hledáš klíče, jsou tady,“ strčil Ježek špičkou boty do sněhu.

Stařec se pro ně shýbl.

„Kterej?“

„Ten na kraji.“

„Máš doma lékárničku?“

Ježek mlčky přikývl. V náhlém prozření, k jakému u něj docházelo, když se ocitl v situacích podobných této, pochopil, co bude následovat. Ať už ležel pod skalním převisem se zlomenou nohou, nebo chňapal v ledové vodě po kluzkém břehu, vždycky věděl, že se mu podaří vyváznout. Jenže tentokrát bylo po všem. Zhluboka vdechl chladný vzduch. Stařec páchl vápnem. Mrtví nevstávají z hrobů, aby se přidali k živým, ale aby je odvedli s sebou.